

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 389, octubre del 2020

Finques Puig sl

Compravenda - Administració - ASS. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
Tels. 93 555 10 60 / 17 61 · Fax 93 555 28 90

www.fiquespuig.net · info@fiquespuig.net

FINQUES MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

Tallers Masnou

G.Oliveras Taller Multimarca

Àngel Guimerà, 14, el Masnou (Ocata) Tel. Fax 93 540 31 57 · genis.oliveras@gmail.com

Recollida del vehicle a domicili · Cotxe de substitució gratuït · Manteniment de motocicletes i vehicles clàssics. Servei ITV 100%

Masnouballet

balla,

balla
balla

Dansa clàssica a
tots els nivells:

- Puntetes i repertori
- Preparació d'exàmens
- Royal Academy of Dance
- Preparació de concursos i audicions
- Tallers coreogràfics
- Condicionament físic
- Ballet per a adults

· Dansa contemporània

Jaume I, cantonada carretera de Teià

Inscripcions obertes al 678 91 75 70

move UP

Espai de psicopedagogia,
reeduació cognitiva i orientació
acadèmica, professional i personal.

Centre
Acreditat
glifing

Especialistes en l'avaluació i el diagnòstic
dels Trastorns Específics de l'Aprenentatge
i l'avaluació del perfil professional per a
l'orientació acadèmica-personal-vocacional.

Àrees d'intervenció:

Psicopedagogia • Reforç Acadèmic
Psicologia Positiva

English Development Skills primària – ESO - adults
Metodologia glifing (català – castellà – anglès)

POSA'T EN CONTACTE AMB NOSALTRES

www.moveup.cat · mpalau@moveup.cat
mpomares@moveup.cat

686 49 74 21 · 628 55 75 09
93 027 19 19

Avda. Joan XXIII, 110 baixos 08320 el Masnou
Fem sessions presencials i online

Butlletí mensual de **Gent del Masnou**, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció:

Joan Camps - Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol - Lluís Valls

Portada: 1d'Octubre 4t.any

Disseny i muntatge: Taller de publicitat

Publicitat: 93 555 16 59

Imprimeix: Agraf

Tiratge: 3.500 exemplars

Paper ecològic de 90 g

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 126 82 20
gentdelmasnou@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

El repartiment d'aquest butlletí als socis es fa amb el suport de l'**Ajuntament de la Vila**.

T'AGRADARIA CANTAR EN UNA CORAL?

Et proposem de venir a cantar a la *Coral Xabec*; hi seràs ben rebut. Hi tindràs lloc com a tenor, baix, soprano o contralt. Vine a provar la veu qualsevol dimarts de 9 a 2/4 de deu del vespre.
Qui canta, els seus mals espanta!

ET CONVIDEM A FER-TE SOCI DE GENT DEL MASNOU

Tu hi sortiràs guanyant i la nostra vila també
Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20
www.gentdelmasnou.cat
gentdelmasnou@gmail.com

Editorial TRES ANYS.... UN INSTANT I UNA ETERNITAT.

... "Per unes quantes hores ens vàrem sentir lliures, i qui ha sentit la llibertat té més forces per viure"... Ben segur que els lectors menys joves, i potser també els joves, recordeu perfectament aquest fragment de la cançó d'en Raimon dedicada al recital i posterior manifestació d'aquell llunyà 18 de maig de 1968 a Madrid, en ple franquisme.

Doncs bé, salvant les distàncies i el context, aquest mes d'octubre recuperem la memòria d'aquell 1-O de fa 3 anys a casa nostra. Tres anys, un instant i una eternitat, d'aquell esclat cívic que ens permeté exercir el dret de vot en referèndum per decidir el futur del nostre país, democràticament i pacíficament, exercint la puresa de la llibertat d'expressió i els fonaments dels drets dels pobles per escollir el seu propi camí.

Tres anys d'aquella aparició "màgica" de les urnes i les paperetes, tres anys d'aquella organització i coordinació impecables, malgrat les traves i dificultats de tota mena per part de l'Estat, embogit en la seva persecució. Tres anys d'aquella repressió brutal dels cossos policials que encara avui fan cruixir els cors i enterboleixen les ments. Pallisses indiscriminades i destrosses materials per impedir allò que, en dret, no es pot impedir.

Tres anys... un instant i una eternitat, amb totes les seqüeles que comportà la mà implacable de l'Estat i els seus poder fàctics, sense miraments ni contemplacions. Injusta presó i exili encara avui per als responsables de fer valer la voluntat i el mandat del poble.

Tres anys que, com deia Raimon ... "per unes quantes hores (i dies) ens vàrem sentir lliures..." i esperançats, i forts.

Tant de bo que tots aquests sacrificis no hagin estat en va.

LA DIADA D'ENGUANY

Aquest maleït virus que ens ha fet quadrar a tots i encara està fent estralls arreu, també va afectar la celebració dels actes de la Diada. Responsablement, no es podien contemplar manifestacions multitudinàries com s'havia previst i, en conseqüència, tots els actes es van haver de limitar a petites concentracions en diferents espais i localitats de Catalunya. A la nostra vila, assenyadament, es va establir un format que complís amb la normativa sanitària i, ubicat en un indret més ampli de l'habitual plaça de l'11 de Setembre –els Jardins del President Companys– ordenadament hi vam desfilar agrupacions, entitats i partits per fer palesa la voluntat de ser i el compromís amb el sentit profund de la Diada.

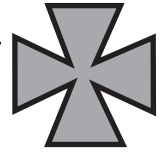
Tant de bo que l'any vinent ja hagi passat aquest malson.

El President

Sumari

EDITORIAL.....	3
BÚSTIA OBERTA.....	5
EL CLAVEGUERAM DEL PODER J. Camps.....	6
L'ONCLE CID Joan Maresma Duran.....	7
VIVÈNCIES Pep Parés.....	8
LA CORAL XABEC FA UN COMPÀS DE SILENCI Esteve Pujol.....	9
LA MARE (Conte) Esteve Pujol.....	9
HISTÒRIES DE LA VILA Joan Muray.....	10
PARLEM DE LLIBRES Pere Martí Bertran.....	12
SOM Oriol Lugo.....	13
TEATRE CAPITAL Rosa M. Isart.....	14
PIONERS DEL CINEMA A CATALUNYA Josep Condeminas.....	15
POESIA DE JOSEP VENDRELL.....	16
GENT DEL MASNOU INFORMA.....	17
LA PUNTA DE LA LLENGUA (122) Esteve Pujol.....	17
CRÒNIQUES D'ULTRAMAR Joan Muray.....	18
LA CUINA DE L'ANTÒNIA.....	18
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT Carles Maristany.....	19

24 hores al seu servei FARMÀCIA DE GUÀRDIA

La farmàcia de guàrdia serà oberta 24 hores seguides.
De les 9.30 del matí a les 9.30 de l'endemà.

-- Octubre 2020 --

1	dijous	Viamar
2	divendres	Dominguez
3	dissabte	Aymar
4	diumenge	Aymar
5	dilluns	Riera
6	dimarts	Fàbregas
7	dimecres	Viamar
8	dijous	Dominguez
9	divendres	Aymar
10	dissabte	Ocata
11	diumenge	Ocata
12	dilluns	Viamar
13	dimarts	Dominguez
14	dimecres	Aymar
15	dijous	Ocata
16	divendres	Fàbregas
17	dissabte	Riera
18	diumenge	Riera
19	dilluns	Viamar
20	dimarts	Dominguez
21	dimecres	Aymar
22	dijous	Ocata
23	divendres	Riera
24	dissabte	Fàbregas
25	diumenge	Fàbregas
26	dilluns	Aymar
27	dimarts	Dominguez
28	dimecres	Riera

29	dijous	Fàbregas
30	divendres	Aymar
31	dissabte	Viamar

-- Novembre 2020 --

1	diumenge	Viamar	Tots Sants
2	dilluns	Aymar	
3	dimarts	Ocata	
4	dimecres	Riera	
5	dijous	Fàbregas	
6	divendres	Viamar	
7	dissabte	Dominguez	
8	diumenge	Dominguez	
9	dilluns	Ocata	
10	dimarts	Riera	
11	dimecres	Fàbregas	
12	dijous	Viamar	
13	divendres	Dominguez	
14	dissabte	Aymar	
15	diumenge	Aymar	
16	dilluns	Riera	
17	dimarts	Fàbregas	
18	dimecres	Viamar	

Horaris de les farmàcies del Masnou

	De dilluns a divendres	Dissabte
Aymar (Maricel) Almeria, 14 · 93 555 03 81	9.15 - 21	9.15 - 14
Domínguez (Est. Masnou) Enamorats, 2 · 93 555 59 36	8 - 20.30	9 - 13.30
Fàbregas Navarra, 68 · 93 555 19 79	9 - 13 i 16.30 - 20	9.30 - 13
Ocata JFKennedy, 5 · 93 555 33 08	9 - 20.30	9 - 20.30
Riera (Club nàutic) J.Llimona, 22 · 93 555 08 55	9 - 20.30	9 - 20.30
Viamar Prat de la Riba, 23 · 93 555 04 03	9 - 20.30	9 - 14

h o b e r t a

Totes les cartes de la Bústia Oberta **cal** que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran**, només, amb el **nom i cognoms** de l'autor. **En cap cas** no es publicaran cartes amb pseudònim o inicials. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. **Gent del Masnou no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

PITI

Descansa en pau, Ma. Rosa i estimada Piti. Ja no tindràs més maldecaps amb les mascaretes, fires, cavalcades, exposicions, mercats, amb la gent desvalguda i necessitada; ja no et trobaràs gent que entorpeixi la teva bona fe i la teva manera de fer i de ser. Ja no tindràs problemes amb la teva salut ni el teu físic; ara ets lliure i lleugera com una ploma i segurament que amb el teu bon humor et pots enriure de tot. És tan estrany i abstracte tot plegat. La vida, tant que l'estimem i, de tant en tant, que malament que ens tracta; i malgrat tot la continuem venerant potser perquè és l'únic que tenim i coneixem, però inexorablement a l'altre costat hi tenim la gran desconeguda i que no volem conèixer perquè va vestida de negre, perquè ens espanta, perquè ens fa por; com deia un amic meu:

Hem de perdre-li la por, no ens ha d'espantar, hem d'acceptar-la perquè, simplement, també és part de nosaltres.

Quants anys, estimada Piti, que vàrem caminar pels mateixos camins i quina sort de conèixer-te; quants favors que m'havies fet i penso que sempre ens havíem entès i respectat i potser admirat, com a mínim per part meua. Quina campanya tan esplèndida quan jo estava actiu a la Colla de Diables i on tu vas participar molt il·lusionada; quina manera tan maca de

perdre el temps i donar-lo als veïns del Masnou, oi? D'això tu n'eres una experta; no de perdre el temps, no, sinó de donar-lo als altres pel sol fet que s'ho passessin bé, estiguessin bé o es trobessin bé.

Senzilla, amable, simpàtica, franca, tossuda, professional, treballadora, engrescada, passional, bona noia, així eres tu, i així molta gent et recordarà.

Ara feia temps que, per circumstàncies de tots dos, no ens relacionàvem gaire, però casualment i per qüestions de feina vàrem estar força en contacte per raó de l'entrevista que et va fer Gent del Masnou el setembre passat; va ser el pretext per trobar-nos altre cop i estic content perquè és el bon record que m'has deixat al cor. Li deies en un missatge de veu a l'amic Camps, que "...estaves molt contenta de l'entrevista, de participar amb GDM i que moltes gràcies per tot i a tots..." Aquestes foren, per a mi, les últimes paraules que et vaig sentir dir, i penso que no cal dir res més. Gràcies a tu.

Un petó i una abraçada, Piti.

Lluís Valls Marí

CANVI D'ETAPA

Amics i amigues, he pensat que aquesta carta pot ser una bona manera de fer-vos saber que des del passat setembre ja no em trobareu a la clínica dental del carrer Sant Felip, on he desenvolupat la meua tasca professional durant quasi 38 anys.

Us dono les gràcies a tots els qui heu confiat en mi i m'heu ajudat a ser feliç en aquest poble que em va acollir fa més de 40 anys, i on he gaudit amb la feina, he format una família i he fet molts amics.

Ara toca fer un gir i prendre decisions. La jubilació m'arriba de manera una mica sobtada per múltiples circumstàncies. Tots plegats sabem que no és fàcil passar pàgina, però em dona tranquil·litat saber que compto amb l'estima de molta gent a qui he pogut conèixer gràcies a la meua professió, i amb qui he pogut establir relacions d'amistat durant tot aquest temps.

Aquesta carta no vol ser un "adeu" sinó un "fins aviat". Ens continuarem veient pel poble!

Moltes gràcies a tothom per la confiança i pels anys viscuts.

Carmen Bosch García

UNA DIADA AMB COVID

Tal com s'esmenta en l'editorial d'aquest butlletí, la Diada d'enguany es va veure enterbolida pels efectes de la pandèmia que encara fa la viu-viu entre nosaltres i que, segons sembla, s'hi pensa quedar un temps més, a desgrat nostre. Tot i això, amb bon criteri, el nostre Ajuntament va decidir de celebrar l'acte de l'Ofrena Floral aplicant totes les mesures de prevenció recomanades per les autoritats sanitàries. En aquest cas, l'espai escollit, en lloc de l'habitual plaça de l'Onze de Setembre, van ser els jardins del President Companys, per la seva amplitud.

Ordenadament i per torns, les múltiples entitats, clubs, associacions i partits de la vila van anar desfilar davant el monòlit del President Companys, fent l'ofrena floral respectiva amb

tota la seriositat i respecte que l'acte mereix. El cant d'*Els Segadors*, emès des d'un equip de megafonia, va acompanyar solemnement les ofrenes; els assistents s'hi van afegir amb ganes. *Gent del Masnou* no hi podíem faltar; i un representant de la Junta Directiva i una cantaire de la Coral Xabec van fer els honors de la nostra associació.

Confiem que l'any vinent puguem tornar a celebrar la Diada amb tota normalitat, sense mascaretes ni aïllaments.

Visca Catalunya!

DEEP STATE – EL CLAVEGUERAM DEL PODER

Joan Camps Ortiz

La proporcionalitat constitucional és la mesura de les contradiccions morals de les accions més execrables de l'instint humà, és quan el **bé superior** vol blanquejar la intencionalitat d'una actuació arbitrària de lesa humanitat. El fanatisme criminal ideològic ha deixat una corrua de crims irreparables executats amb la mesura dels abusadors que, apoderant-se del dret de fer justícia, donen veu a la ira de Déu, el mite abstracte i en ciència certa indemostrable que serveix per decantar la força de la desraó institucional afavorint els poderosos per conformar la subjugació dels febles.

Voler imposar el **bé superior**, quan és interessat per a la minoria que ostenta el poder, significa imposar l'abominable **mal superior** a la majoria a qui es vol oprimir. Posar Déu com a aval justicier ve de molt lluny. Desenes de segles i segles d'atrocitats imposades pel dret de conquesta recreant la psicopatia de les monarquies per **Dei Gratia, expressió llatina que vol dir per la Gràcia de Déu i amb què la història assenyalava multitud de monarques i caps d'estats en països de tradició cristiana que han reprimat els seus vassalls adjudicant-se el dret diví. Concepte medieval de l'absolutisme del poder del sobirà, que només reconeix Déu com a únic cap superior.** Despotisme del qual, des dels Reis Catòlics fins al regnat de Felip VI, lligat i lacrat pel dictador Francisco Franco y Bahamonde, també Cabdill per la Gràcia de Deu, l'Espanya colonialista on mai no es podia el sol ha acabat enconjida i ancorada en el caciquisme medieval obcecat a enganyar i espoliar molt de temps multitud de gent i conformar-la en la mediocritat intel·lectual i la pobresa endèmica, ignorant que és impossible mantenir el frau massiu sempre .

Quan el poder requereix imposar una llei mordassa per governar, acaba necessitant un policia per a cada ciutadà que aspiri a ser lliure en democràcia; quan els tribunals sumaríssims esgarripen el sentit comú instrumentant lleis venjatives anhelant sinistres paredas-

ses d'afusellament i garrots vils inquisitorials; quan les clavegueres de l'Estat recorren al tret a la nuca, a les fosses comunes o a la calç viva; quan el poder judicial ignora la presumpció d'innocència i abusa arbitràriament de la presó preventiva amb tics d'ideologia política, fent filtracions interessades als mitjans mediàtics de connivència perjudicant el dret de defensa quan encara manté el secret del sumari causal; quan als poders fàctics tant els fot que no quedi un pam de net, actuen amb deliri usurer per embutxacar-s'ho tot; quan el poder legislatiu no gosa repartir equitativament la riquesa pública empobrint pensions, retallant a mínims l'ensenyament i la sanitat pública per afavorir el negoci privat de màfies carronyeres amb abusiu ànim de lucre; quan l'habitatge és inassequible a les famílies treballadores amb ingressos salarials que just arriben per al menjar; quan s'abandona la protecció social de les persones incapacitades; quan el poder està podrit fins al cap coronat i repressiu i corrupte, la conseqüència natural és el creixement exponencial de la població que el pateix i que, en no tenir res per perdre, s'adona que el que cal és plantar cara a tan injustificada coerció fent el que calgui per obrir millors horitzons des d'on es troba arraconada.

Per això encara hi ha indicis per a l'es-

perança, ja que la història lenta, però sense pausa, ha anat obrint esclotxes, on l'activisme pacífic ha aconseguit neutralitzar les arbitrietats cuinades **Dei Gratia** des del clavegueram on la merda acumulada és tanta que ha començat a rebentar els dics de contenció, precisament a l'entorn del quilòmetre zero de l'altiplà des on Díaz Ayuso, Martínez Almeida i Sánchez Pérez-Castejon han anunciat que Madrid Villa i Corte, a l'igual que la monarquia borbònica, mereix tracte especial d'inviolabilitat, on només els cortesans mereixen aspirar a viure com reis, i la resta... els qui han d'agafar el metro, l'autobús, la bicicleta o el patinet entre les cinc i les deu del matí... si no van ben nets i desinfectats, seran severament castigats per les forces de l'ordre. Per entendre la proporcionalitat que es dona des del poder, he fet una visita virtual al cinquantè pis de la Torre de Cristall, passeig de la Castellana 259, l'edifici més alt de l'estat, i he preguntat al netejador exterior dels vidres com veu el seu futur, comparat amb el present dels qui veu a l'interior de l'edifici... Soc espanyol –m'ha dit– i la Constitució em garanteix la igualtat davant la Llei Suprema... Aleshores he entrat en un triangle visionari i he vist el Políen amarrat al Manzanares desembarcant milers de d'antivalots cridant ... **A por ellos!**

L'oncle Cid

Joan Maresma Duran

El pare del pare es deia Joan. El pare també se'n deia. I suposo que, quan la tia Rosa va començar a festejar amb el seu xicot –també es deia Joan–, el meu avi –imagino que per evitar confusions– l'anomenava pel cognom. L'any 70 vaig arribar jo –també Joan– i tota la vida he sentit referir-se a l'oncle Joan –és la primera vegada que l'anomeno així– com a oncle Cid... L'avi es referia a la parella com en Cid i la Rosa.

L'oncle Cid va morir el passat dia 20 d'abril. Aquest 16 d'octubre n'hauria fet 91. El dia 17 d'octubre els pares haurien fet 60 anys de casats i el dia 15 d'octubre fa 25 anys que vaig deixar la vila per anar a treballar en una illa grega... Els humans ens entossudim a posar dates i construir una cronologia quan el destí de tots és l'oblit absolut. D'aquí a uns quants anys –no massa– ningú no es recordarà dels meus avis... Com jo no sé qui era l'avi Cià, el pare de l'avi si no em falla la memòria. Jo seré pòs el 2060 si tot va bé.

Hi ha afectes antics que són vigents, invariables en la distància. No necessiten la renovació del somriure o d'una conversa. Són fixos. Com els afectes que guardem cap als morts estimats: no disminueix aquest afecte malgrat que no els veiem ni els tornarem a veure en aquesta existència tan breu.

De l'oncle Cid tot són bons records. Excursions alguns diumenges amb els pares i els oncles a la infantesa –soc el petit de germans i cosins; havia d'anar amb ells, suposo; un plaer. En recordo una a Cardona –jo devia tenir 6 o 7 anys– i una altra a Capçanes –un poblet del Priorat ben bonic, per veure l'àvia Antònia, i anar a Miravet– en un Renault 12 familiar groc de l'any 76 que va durar fins al 2.000 o gairebé. Impensable avui aquesta durabilitat.

Vaig tenir la sort –tinc aquesta sensació d'arribar sempre tard, de no saber aprofitar el moment, ni d'haver parlat o passat més estona amb els avis, o els pares, o els oncles; potser, si no m'ha-

gués equivocat tant, no tindria la mica de maduresa que tinc avui, no ho sé– que els pares i els oncles em van visitar a Atenes la Setmana Santa de l'any 1997. S'hi van quedar quasi dues setmanes i, d'aquest viatge –per a mi va ser mític; és cert que endolcim el passat–, n'hem parlat sempre.

A l'oncle Cid també l'hem citat al grup d'amics de Brasil. Era l'oncle que explicava anècdotes divertides i, algunes de pujades de to. Més d'una vegada he contat aquí, a Rio, algun acudit o alguna història que ell havia narrat.

A tots ens arribarà la vellesa si no fem el trànsit abans. I potser hem de pensar en la dignitat. A intentar tenir dignitat fins al final. Pensar en els avis que continuen sent els homes que van ser. Simplement més vells. No sé si aquesta societat té massa en compte aquesta dignitat... És difícil parlar sobre aquest fet; em fa l'efecte que, al pare, li van sobrar dos anys.... A l'oncle Cid n'hi va sobrar un. És veritat que no es pot decidir la mort. O no en els casos dels Joans. Potser aquesta decadència física ens avisa als altres: "aprofiteu el temps, aprofiteu per preguntar, per aga-

far-me la mà; d'aquí a poc ja no hi seré". Aquests dies he fet repàs de records. A la mesura dels meus coneixements i de la meva memòria. I m'adono que l'existència dels avis, pares, i oncles va ser més difícil que la pròpia. De nen o de jove –fins i tot d'adult– un no sap o no calibra la magnitud del passat que les persones més estimades i pròximes carreguen a les espatlles: la dictadura de Primo de Rivera, la guerra civil, la primera postguerra –amb una guerra mundial a fora– els anys de Franco...El món comença amb nosaltres...

L'oncle Cid... Un home treballador, amable, divertit, generós. Descansi en pau. Els homes de la foto que acompanyen aquestes ratlles ja no hi són. Eren bones persones. Durant aquests mesos d'aquest any tan estrany han mort també –entre d'altres; perdoneu-me perquè segur que me'n deixo uns quants– el Quintí (el pare del meu cunyat Jordi), la senyora Purita del carrer Sant Pere i la Concepció (la dona d'en Josep Maria Pagès). També molt bones persones. Potser són junts ara.... Deuen parlar entre elles les ànimes dels qui han mort?

Vivències

Pep Parés

Pensades d'estiu

Entrat el setembre, alguns arbres ja es despullen per vestir una estora de fulles cruixents i volàtils a redós de les soques. La tardor s'espera, encara, malgrat un estiu fugisser marcat per viatges llunyans truncats i la descoberta turística i massiva dels racons més impensables del nostre país.

Les rieres i pantans dels pobles s'han omplert de famílies ansioses de la frescor de l'aigua i del bosc igual que molts anys enrere. Hem redescobert les vacances familiars properes (el Covid no ens permet trobades més nombroses). Ens trobem hotels buits o tancats en molts indrets pensats exclusivament per a l'ocupació intensiva del turisme estranger.

Desapareixen, també, els sous indignes per a cuiners, cambrers i *kellys*, i els beneficis d'alguns que els permetien viure bé treballant només cinc mesos l'any. Un estiu estrany. El COVID 19 ens està canviant molts paràmetres que veïem definitius. També s'ha evaporat la idea que l'estiu seria una pausa per refer-nos de la pandèmia que havia de treure el nas a la tardor, com la grip. Quantes seguretats han xocat contra la paret de la realitat!

Al final, amb tant de trasbals, et refugies en la família i els amics, en les aficions preferides i en les conviccions, que ara, observant els partits polítics, poden semblar més volàtils que mai.

Per començar un nou fil, veig que els EEUU estan preparant la batalla contra les notícies falses de cara a les properes eleccions del novembre.

Sembla que els grans monstres de les xarxes socials –Facebook, Twitter, WhatsApp, etc.– hi posaran interès. A Espanya, mentre tinguem les cavernàries fonts de mentides sobre Catalunya que es forgen a Madrid, no hi haurà res a fer per avenir de nou tots dos pobles, cada cop emocionalment més distants. Per exemple, arran de la celebració dels 40 anys del Parlament, hi ha el cas d'una treballadora de la casa que s'expressava en castellà a TV3: sense preguntar res a la interessada, han fet circular un gruix tan gran de mentides des dels mitjans i les xarxes socials, que sembla que l'hàgim sentenciada a mort per no parlar la nostra llengua. Fins i tot –i sona ja esperpèntic– el president de Castella la Manxa, García Page, hi ha dit la seva defensant la dona d'uns atacs inventats. Però, és clar, no pot ser mentida si ho publiquen quatre diaris diferents i les xarxes socials en van plenes! A aquests emmetzinadors i la gent que els segueix, només els caldria un petit bany de realitat: apropar-se a Catalunya i escoltar les converses del carrer, on el castellà és clarament majoritari.

Així com tinc alguns coneguts que parlen sempre en castellà, opció ben respectable, jo he decidit parlar sempre en català, encara que em preguntin en castellà. I que sapigueu que he de fer esforços per fer-ho. Si hi ha algú que no m'entén per raons fundades, no em costa gens passar al castellà, al francès o a l'anglès, que les llengües són per comunicar-se! Però m'emporto sorpreses ben agradables quan, en un moment determinat, l'altra persona comença a parlar-me també en català. Com diuen els experts, no és *educació* canviar de llengua si l'altre t'entén, és papanatisme: no creure prou que nosaltres, els catalanoparlants, som els únics que podem evitar la desaparició d'aquest bé tan preuat. Veig els meus nets com juguen per Internet a tota mena de videojocs. O els dibuixos animats de totes les cadenes. Puc afirmar que el 99% dels jocs que els arriben són en castellà. Serà molt difícil defensar el català en condicions tan precàries. Però hem de creure que, tard o d'hora, podrem dispor d'un estat que vetlli perquè no desaparegui aquest patrimoni cultural que ens enriqueix tant.

L'ANC del Masnou convoca la ciutadania, cada dimecres a les 7 de la tarda, a la **Plaça de les Dones Treballadores** fins que sigui alliberat i retornat el Govern legítim de Catalunya.

Per la Llibertat, t'hi esperem!

DE MOMENT QUEDEN ATURADES LES TROBADES
PER LES MESURES DE PREVENCIÓ DICTADES
PER LES AUTORITATS

LA CORAL XABEC FA COMPÀS DE SILENCI

Esteve Pujol i Pons

El trasbals general arran del Coronavirus ha tingut efectes en tots els camps imaginables i inimaginables. També en l'activitat coral han estat nefastos. Les condicions molt complicades, i de vegades costoses, necessàries per continuar les activitats de corals, orfeons, grups vocals... han fet estralls.

També la nostra i vostra Coral Xabec n'ha patit les conseqüències. És molt difícil de dur a terme els assajos, els concerts, les cantades... complint totes les condicions obligatòries o recomanades. La Coral Xabec no ha pas desaparegut, no, ni s'ha dissolt ni s'ha esfumat ni s'ha acabat. Continua sent una secció dins

la Vocalia de Cultura de Gent del Masnou. Esperem temps millors que ens permetin tornar a l'activitat que tant ens plau i que ens ha fet gaudir –i us ha fet gaudir– al llarg d'aquests vint-i-cinc anys llargs d'actuacions a la nostra Vila i arreu de Catalunya. Fem un compàs de silenci, sovint tan important com uns quants compassos de melodia.

Volem remarcar una vegada més l'esforç estrenu de la nostra directora i fundadora, Montserrat Llagostera i Torrent, mestra, compositora, organista i clavicembalista. Enmig d'aquestes circumstàncies excepcionals, ha pres la decisió personal de fer també un compàs de silenci –potser una coda i tot?– en la direcció de la Coral. Ens ha fet aprendre i fruit de la música immortal dels grans mestres, de la música popular, de la tradició coral masnovina, de la música d'aquí i de fora. No ho podem ni volem oblidar mai. Gràcies, Montserrat. Continuarem cantant amb ganes renovades de seguida que puguem.

LA MARE

Inspirat en un conte d'Émile Faguet (1847-1916)

Esteve Pujol i Pons

Carregat de deutes, saturat de droga, curull de rancúnia, ple d'odi, el mig home exigeix a la mare que li ompli les butxaques de diners, que els necessita, li diu, que els necessita. Crida, gestícula, amenaça; embogit del tot, la mirada perduda clavada al sostre.

La mare, esbalaïda, li respon que, a ella, també li calen els diners, que li calen per viure, per menjar, per continuar vivint a la casa, per als afers de cada dia... per continuar sent la seva mare, per ajudar-lo quan calgui, per ajudar-lo, li repeteix amb veu somorta. El mig home ni veu les llàgrimes de la mare que li rellisquen galtes avall, ni les veu; està encegat; no sap ni què es diu ni què fa.

La mare repeteix les raons qui-sap-

les vegades; ell ni escolta, potser ni tan sols hi sent; només crida com un posseït. Pobra mare!

El mig home fita la mirada en el ganivet gros de la cuina; crida amenaces de mort, més que crida, brama.

La mare, pobra mare, s'agenolla i obre els braços com si demanés com-

passió. Una mare, una pobra mare, demanant compassió a un fill!, demanant-li compassió per l'amor de Déu! La mare, pobra mare, cau morta. Un devessall de sang calenta, vermella, de mare.

El mig home no en té prou. La crueltat l'ha trastocat infinitament; i no en té prou, no en té pas prou. Li esqueixa el pit i li arrenca el cor, a la pobra mare. L'embolica en un drapot, en un drapot de cuina, el que troba més a mà, i arrenca a córrer; no sap cap a on, fuig, fuig i prou, que cal fugir de la mare morta.

Corre com un esperitat i s'entrebanca amb el voraviu de la vorera, s'entrebanca i cau com un foll perseguit per ell mateix, com un foll. Un gemec de dolor, només un gemec planyívol, com d'infant.

Del cor embolicat amb un parrac de cuina en surt una veu tendra: Fill meu, que t'has fet mal?

US RECOMANEM LLEGIR ELS BUTLLETINS DE GDM EN EDICIÓ VIRTUAL

Abril 20 http://www.gentdelmasnou.cat/pdf/gm_04_2020.pdf

Maig 20 http://www.gentdelmasnou.cat/pdf/gm_05_2020.pdf

Juny 20 http://www.gentdelmasnou.cat/pdf/gm_06_2020.pdf

Jul.Ago 20 http://www.gentdelmasnou.cat/pdf/gm_0708_2020.pdf

Setembre 20 http://www.gentdelmasnou.cat/pdf/gm_09_2020.pdf

Octubre 20 http://www.gentdelmasnou.cat/pdf/gm_10_2020.pdf

Històries de la vila

Joan Muray

LA SIBERIADA DE 1956 AL MASNOU

—del 2 al 22 de febrer—

En aquell febrer, concretament el dia de la Candelera, va arribar al Masnou i a tota la península una onada de fred provinent de Sibèria, que encara són més fredes que les que arriben de l'Àrtic.

Fins i tot més avall, ja que al Marroc hi feu més fred que a la Lapònia, ja que passaren de 30°C a 7°C.

Aquella Candelera va complir una part de la seva dita de *si la Candelera riu, el fred és viu*, i tan viu com fou.

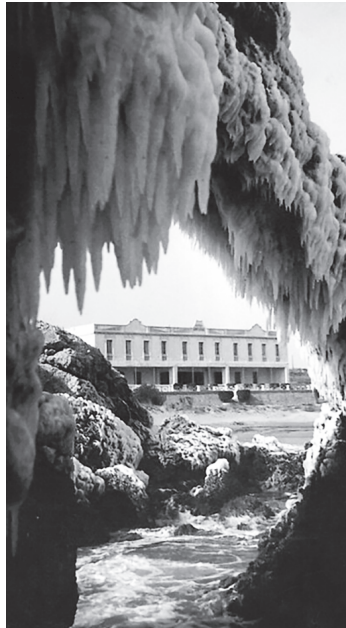
El dia 2 començà la primera tongada, que arribà fins al 7; després afluïria un xic, per tornar-hi més fort l'11, i va durar fins més enllà del 22/23.

Fou la fredorada més forta del segle xx. Per trobar-ne una altra de semblant hem de recular fins al 1891, en què les temperatures baixaren molt, i dos anys més tard, el 1893, fou el darrer any que el riu Ebre es va glaçar totalment al seu pas per Tortosa; tan gelat estava que es podia travessar caminant.

Abans de comentar el que va passar al Masnou, fem un xic de repàs de què va passar a Catalunya, i més concretament quines foren les característiques del que fou aquella siberiada, en paraules dels tècnics. Deien així:

«L'onada de fred tenia totes les característiques per considerar-la d'històrica. Tant per les temperatures a què s'arribà com per la seva àrea d'extensió. També per les repercussions econòmiques que va tenir, no sols per a la indústria, sinó especialment per al camp. Es va considerar, i fou, la més destacada del segle xx.

El mes de gener havia estat suau i, com

Imatge de l'arc de pedra del Portitxol d'Empúries (Alt Empordà) cobert d'estalactites de gel al febrer de 1956. Foto de Joan Lassús (Arxiu Històric Municipal de l'Escala).

passa sovint, molts arbres fruiters havien començat a florir, i això, amb el que passà en començar el febrer, concretament el dia 2, amb l'arribada d'una forta entrada d'aire siberià, la primera, ja que per l'11 arribaria la segona i més forta, tothom en patiria les conseqüències.

El fred arribà a tot Europa, però en especial a la zona mediterrània, produït pels vents generats, per un fort anticicló i un estol de depressions sobre el mar.

A la tarda de l'1 de febrer Barcelona

tenia una temperatura de 14° i l'endemà, dia de la Candelera, a la tarda ja marcava 1° sota zero. El dia següent, el 3, al matí es registraren temperatures entre 15° i 20° inferiors a les de dos dies abans.

A Barcelona, depenent de l'indret, tingueren temperatures entre -5° i -7°. A Vic arribaren a -17°, al Turó de l'Home a -19°, al Port de la Bonaigua a -26°; però, la més baixa de tot el país, la registrà l'Estany Gento amb -32°.

Però si això havia estat a la primera tongada, a partir del dia 11 encara baixà més. A Barcelona arribaren als -10°, Lleida -9° i Tortosa a -6°.

Al Maresme reberen força els creus, especialment els de plantes ornamentals, però el pitjor fou per als arbres fruiters, més típics de zones temperades, com els ametllers, tarongers, llimoners i garrofers. En zones d'interior s'arribaren a gelar les oliveres, on moltes moriren».

Tant a Alella com al Masnou, i suposo que també a Teià, es gelaren fins i tot els garrofers, tant que, per salvar-los, hagueren de coronar-los, o sigui tallar-ne tota la capçada i deixar tan sols el tronc principal. Així naixerien noves branques a la primavera següent.

Les vinyes, que es poden precisament pel febrer, en fer-ho feien una mena de soroll somort, diferent del normal.

A aquest sector del Maresme aleshores es conreaven molt els clavells, de què s'exportaven grans quantitats; doncs bé, es gelaren i, per veure si les podien salvar, segaren totes les clavellines, per si

així rebrotaven, però fou inútil, moriren. Les verdures, en gelar-se, quedaren com bullides i, com és natural, se n'anaren a can pastraus. Les úniques que aguantaren les gelades foren els espínacs, ves a saber per quins set sous. En canvi, els pèsols, per ser més febles, moriren tots.

Els que també beberen de valent foren els tarongers, com en aquelles gelades cèlebres del segle XIX, que acabaren amb l'extens comerç i exportació que se'n feia.

La pagesia en general va rebre de valent, i li costà força de refer-se, ja que aleshores no hi havia ni assegurances, i el sistema de vida era més d'anar collint i menjant. O sigui, fent la viu-viu. Al Masnou, si més no a la part urbana, la garrotada forta se l'emportaren les canonades de l'aigua i els dipòsits per contenir-la, que aleshores tenien pràcticament totes les cases, i a més, estaven, i estan encara en moltes cases, dalt del teulat o terrats, per tant, tenien tots els números d'aquella tràgica rifa. Ara passaré a contar l'anecdota de què va passar a la nostra vila, en aquell llunyà 1956, ara fa seixanta-quatre anys.

Quan anaves pels carrers, podies veure molts dipòsits de l'aigua rebentats; pensem que aleshores, pràcticament tots els dipòsits eren dalt dels terrats.

En queien cascades de caramells de gel, i en algunes cases el gel baixava per les escales que menen als terrats. En rebentar-se, l'aigua havia lliscat escales avall, fins que també quedava

gelada. En algunes cases podies veure els caramells de gel penjant de la paret exterior, depenent, és clar, d'on tinguessin el dipòsit.

Les canonades, aleshores totes de plom i que normalment anaven a la vista, en molts casos també s'havien rebentat, semblaven talment botifarons.

No he trobat dades de la temperatura a què arribàrem al Masnou, tot i que es comentava que la temperatura més baixa que es registrà fou de 9° sota zero; això per a aquesta zona de la costa és una temperatura molt, però molt baixa.

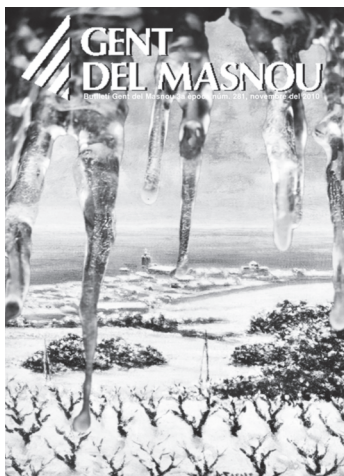
De totes maneres, pensem que aleshores les temperatures hivernals eren més baixes que les d'ara. En aquells anys no era res estrany que, a les aixides de les nostres cases, s'arribés a gelar l'aigua que pogués quedar en alguna galleda. També podies veure gel, quasi cada any, de l'aigua que

hagués quedat damunt les botes de les destil·leries i cellers, que normalment deixaven al carrer.

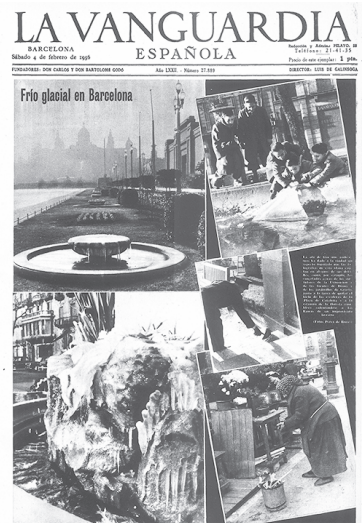
Algú m'ha comentat que en alguna casa de pagès, aleshores aïllades de la població, s'arribaren a congelar els orins dels orinals que, en aquells temps, la gent s'endua a la cambra de dormir. Pensem que això, que ara, especialment als joves, pot semblar una cosa ben estranya, aleshores no ho era, ja que a la majoria de les cases no hi havia cambra de bany i, encara que hi havia vàter o comuna, sovint, per no dir sempre, era a fora de la casa, al fons de l'eixida. Per tant, no era qüestió de llevar-se i anar a fer les necessitats fora de la casa.

Un altre fet que recordo és el fred que passàrem els qui anàrem a algun enterrament que es va fer en aquells dies, com el d'una senyora molt coneguda de la vila, i el de la meva besàvia. Aleshores, com ja s'ha dit altres vegades, el seguici dels enterraments sortia de la parròquia i enfilava carrer Buenos Aires fins a Can Genové (xamfrà ara amb Av. Joan XXIII), on s'acomiadava el dol, i els més propers seguien fins al cementiri. A la carena que forma aquest carrer, i més aleshores que pràcticament no hi havia cases, hi bufava un fred ben fi, que et gelava fins al moll dels ossos.

Un bon amic i soci de *Gent del Masnou* m'explica que uns quants estudiants de batxillerat d'Alella van baixar precisament a la tarda del dia de la Candelera

El Masnou gelat (portada nov. 2010)

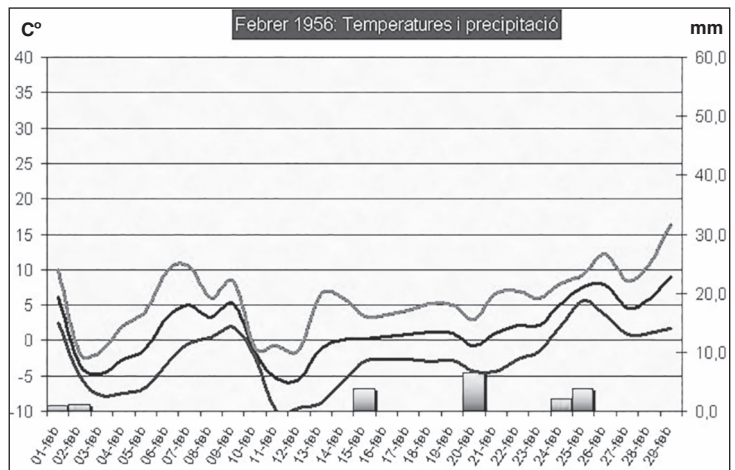

Portada de La Vanguardia del 4 de febrer del 56

a fer un petit espectacle per entretenir els avis i àvies de la nostra Casa Benèfica. En tornar a peu carretera d'Alella amunt... mai no havien sentit tant de fred com aquell vespre; record perdurable i ben marcat a la memòria. Era l'any 1956, ell tenia 14 anys i podeu comptar quants en té ara!, bastants a l'esquena. Acabada la fredorada, els qui tingueren feina a dojo foren els lampistes o llauers, que era com se'ls anomenava aleshores. No donaven l'abast a canviar dipòsits i canonades. Tot i ser en ple hivern, devien fer l'agost com popularment es diu.

FONS CONSULTATS

Arxiu Joan Muray
 Meteorologia extrema. De Marcel Costa i Jordi Mazón. Alberti Editor. 2018
 Clau 1863. De Joan Muray. Katelani 2000, S.L. 2006
 Joan Pinós i Ortensí
 Rafael Barnadas i Andriach
 Joaquim Colomé i Cost

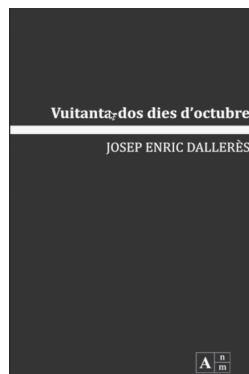

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

Una visió diferent del Procés

Josep Enric Dallerès, nascut a Vilafranca de Penedès (1949), és ciutadà d'Andorra, on ha ocupat i ocupa diversos càrrecs (conseller, ministre, síndic, ambaixador...). A més de polític és professor i escriptor. L'any 2018 va publicar un llibre relacionat amb el Procés català, i més concretament amb els fets d'octubre, com apunta el títol, força diferent dels nombrosos que han anat apareixent sobre el tema. Es tracta d'un conjunt de vuitanta-dos textos escrits en vers (els més curts en tenen tres i els més llargs no arriben a la quarantena), a partir dels fets de l'1 d'octubre de 2017, un cada dia, fins al 21 de desembre, en què se celebren eleccions al Parlament de Catalunya i, doncs, podem dir que s'inicia un nou cicle. El títol ja diu com se'ns van fer de llargs aquells dies d'octubre. I ho diu amb una paradoxa total, *Vuitanta-dos dies d'octubre*, que alhora és un oximoron, però d'una claredat gairebé diàfana: va ser un mes que no s'acabava mai. Les vuitanta-

dues unitats, a més del text en vers, tenen tres paratextos cada una: dos d'introductoris i un de tancament. Com a introducció hi ha un epígraf d'autors molt variats (Walt Whitman, Vázquez Montalbán, Allan Poe, Salvador Espriu, Pere Gimferrer, Voltaire, Montaigne, Nietzsche, Papa Francesc...) i una fotografia, també d'autoria molt diversa, com ens indica al final (p. 199). Com a tancament, hi ha una referència a un fet significatiu esdevingut el

mateix dia d'anys i èpoques molt variades. Nomes un parell d'exemples: "Un altre 18 d'octubre, de l'any 1851, a Nova York, es publica la novel·la de Herman Melville, *Moby Dick*." (p. 56); "Un altre 70 d'octubre, 9 de desembre de l'any 1905, del calendari gregorià, a França, la Llei va separar esglésies i Estat." (p. 174).

El contingut dels poemes, majoritàriament narratius i reflexius, l'ha sintetitzat el mateix Dallerès en una entrevista publicada al setmanari *El 3 de Vuit* (7-12-2018, p. 41), de la seva Vilafranca natal: "Els meus poemes volen parlar de valors. Intenten fer reflexionar, ajudar a fer reflexionar sobre uns valors que al llarg de setanta anys se'ns ha dit que eren el distintiu d'Europa davant el món i que l'1 d'octubre, al meu entendre, a Europa, van ser escarnits, vil·lupendiats, insultats... Els meus poemes volen parlar del que està passant a la nostra societat: parlen de la falsificació dels fets (...)." Un llibre diferent per a uns moments també diferents.

Autor: Josep Enric Dallerès
Fotografies: Autors diversos
Títol: Vuitanta-dos dies d'octubre
Editorial: Anem Editors
Lloc i any d'edició: Andorra, 2018
Nombre de pàg.: 199

Som

Com ho podem fer per gestionar millor els nostres conflictes i ser tots una mica més feliços

Dr. Oriol Lugo

Psicòleg & Coach Executiu i Personal.

Expert en Teràpies Neurocientífiques

www.owlpsicologia.com

LA IMPORTÀNCIA D'EDUCAR EN LES EMOCIONS

Amb el confinament hem viscut moments de molt d'estrès i ara estem experimentant una nova etapa de molta incertesa. Alguns li diuen "la nova normalitat". Però, tret del missatge esperançador que aquesta nomenclatura pot donar, el que sí que podem apreciar és que, emocionalment, tot el que hem viscut d'alguna manera ens està passant factura.

A alguns els haurà afectat més que a d'altres. Hi haurà gent que potser no haurà sentit gaire malestar durant aquells, gairebé, tres mesos, però ara, possiblement, estarà experimentant moltes sensacions noves i desconegudes... Al final, trobem que la clau es troba en la gestió de les nostres emocions. És possible que durant els mesos de confinament haguem "tapat" la simptomatologia perquè, al cap i a la fi, estàvem al nostre lloc segur, a casa, tot i que a fora tot fos al revés. El primer pas per a una bona gestió de les emocions és saber reconèixer el que sentim. D'això, els nens i nenes en són, a vegades, més conscients que els adults.

Reconèixer les emocions és fàcil si ho treballem cada dia. És qüestió de preguntar-nos com ens sentim. Amb els infants podem fer ús del rellotge d'emocions on podem posar diferents "casetes" representant les emocions bàsiques. I ells només han d'indicar com se senten diàriament.

En el cas dels adults també hi ha un mètode molt fàcil. Aquest consisteix a respondre a l'acrònim **PRATT**:

En el dia d'avui he sentit...?

POR

RÀBIA

ALEGRIA/AMOR

TRISTESA

TRANQUIL·LITAT

Si la resposta és no, podem fer una ratlla. Si la resposta és afirmativa, llavors podem anotar allò que ens ha generat tal emoció.

D'aquesta manera, de mica en mica, anirem aprenent sobre el que sentim. I si ho fem al llarg d'una setmana o un mes, veurem elements que es repeteixen. Si és aquest el cas, ja tindrem una pista sobre quins patrons hem de modificar o adaptar.

Després de la consciència emocional ve el torn de com gestionar-les. Aquí la cosa ja es complica més. En el cas dels nens i nenes, recomanem que totes les eines siguin apreses com un joc, perquè l'emocionalitat del mateix joc esdevingui una petjada prou forta perquè es creï un aprenentatge sòlid. En el cas dels adults, no és tan diferent... hem d'aprendre-les emocionant-nos, connectant amb un bon resultat.

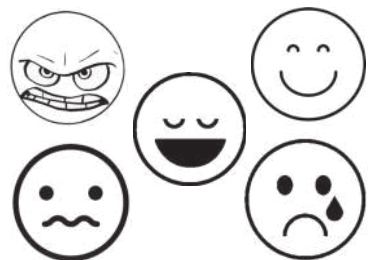
Els psicòlegs d'OWL EMOcions us proposem la tècnica del "Racó del Drac", enfocada, principalment, per a infants, però que podem adaptar fàcilment per a adults. Aquesta tècnica consisteix a tenir un petit racó a casa exclusiu, "El Racó del Drac". En aquest racó, l'infant podrà treure de manera adaptativa la ràbia o frustració. Consisteix a inhalar pel nas i a la vegada tancar ben fort els punys. I després exhalem per la boca deixant anar l'aire com si expulséssim foc i destensant els punys. Després de diverses inspiracions i expiracions sentirem com l'enueig, la ràbia i la tensió van disminuint. També podem adaptar-ho per a infants més físics i deixar que agafin un paper i el facin trossets mentre fan la respiració.

Un altre pilar fonamental de gestionar en aquests temps és la por. Perquè durant aquest període són molts els adults i els infants que han patit de temors diversos.

Des de l'extraescolar d'OWL EMOcions proposem una eina que ens ha funcionat força bé durant aquests anys i, en concret, durant el Casal d'Estiu'20. Consisteix a dibuixar l'element que més ens causa malestar o neguit i, a continuació, pintar-lo amb colors divertits i afegir-hi accessoris graciosos. Aquí estem fent ús d'una tècnica on estem transformant la visualització que fem de l'estímul. Si, als nostres fills i filles, els fan por les bruixes o els monstres, poden pintar-los amb colors divertits com el taronja, el lila, el rosa... i posar-hi unes ulleres de cors, un tutú, un nas de pallaso... Així, de mica en mica, poden anar exterioritzant el que els neguiteja i a la vegada es riuen d'allò que els paralitzava i ho fan més petit emocionalment parlant. Ara més que mai toca cuidar-nos. Però sobretot cuidar els més petits, perquè així quan creixin tinguin eines per poder superar tota mena de reptes i problemes.

Per a més informació pots visitar la pàgina web:

<https://owlpsicologia.com/owl-emocions/>

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com)

Ser ben rebel (RBLs)

Ser ben rebel. Des dels cinc anys, des dels dotze anys, entrada l'adolescència, entrada la maduresa. No importa quan. Però comença-hi, comença a ser-ho. I fer allò que et dicta el cor, l'ànima, l'esperit ansiós d'aventura humana i natural. I avanti.

En l'àmbit teatral, una manera d'iniciar-nos en aquest tarannà fantàstic, la rebel·lia, la constitueix el **Festival Teatre Jove** (www.rbls.cat), el Rebels, el RBLs a dreta llei. RBLs (en treure les vocals a l'adjectiu: REBELS) és el festival d'arts escèniques que vol descobrir als joves un grapat d'espais escènics i l'experimentació,

proposar-los posades en escena diferents que connecten amb els seus interessos i inquietuds o involucrar-los en processos de creació. El festival va néixer l'any 2017; la periodista i activista cultural Carme Tierz n'és la directora escènica. (No us perdeu el seu fantàstic llibre *Barcelona, ciutat de teatres* coeditat per Viena l'any 2013, quasi quatre-centes pàgines de vida teatral, d'oferir les cares que tenen els nostres teatres, el seu esquelet, les seves històries, un gran i llarg directori, ...teca saborosa, ummm!).

Una quarta edició del RBLs! Una felicitació ben sentida a tot l'equip, per la lluita, imaginació, professionalitat, humanitat, per la feina feta: a banda d'espectacles, hi ha tallers, hi ha jornades professionals i de diàleg. Bombons. **Qui no vol bombons?**

El festival se celebra del dimecres **28 al dissabte 31 d'octubre**, amb ganes que els joves i adolescents de 13 a 20 anys hi vinguin i flipin una bona estona. A on hi haurà els bombons escènics? A la **Sala Hiroshima** (noies, nois, jovent, cap al Paral·lel!), a l'**Escenari Joan Brossa** (gent, cap a la Via Laietana, cantonada amb carrer de la Princesa, enfileu cap al Born) i al **Teatre Tantarantana** (tornem a la zona del Paral·lel); els tallers es faran majoritàriament a l'**Institut del Teatre** i al **Centre Cívic Cotxeres Borrell**. La **Nau Ivanow** (Hondures, 30, ep, Sagrera!) albergarà de nou la Fira de Teatre per a joves. Obriu la caixa, veieu les joies, tasteu la xocolata engrescada i engrescadora que hi ha a dintre?

Us hi esperen propostes com ara *Infanticida* amb dramaturgia de **Marc Rosich** i música de **Clara Peya**; *Excalibur* i altres històries d'animals morts de la companyia Hermanas Pichueso, o *Halloween*, o *Castanyada*, d'Assajar és de Covards/Cia Casa Real.

La idea és portar-hi la persona que vols descobrir, al Festival RBLs. I descobrir el teatre amb ella o ell, abans d'altres aventures també guais. **Sempre ben rebels.**

Fruites i vins de tardor; tota una festa!

el celler del mar
**GARNATXA, MOSCATELL,
MISTELA, VI NOVELL**
Vins, caves i licors. Gran selecció de vins. Vins al detall
Àngel Guimerà, 12 el Masnou
93 540 29 53

 www.canrac.com
**De tot per fer els
vostres panellets i
receptes de tardor.**
Mestres Villà, 101, 93 555 16 64 el Masnou
www.canrac.com

La FruiTa
93 540 34 74 • 618 76 35 29
Mestres Villà 115, el Masnou
**Fruites i Verdures
Primera qualitat
Comandes per telèfon**

PIONERS DEL CINEMA A CATALUNYA

Josep Condeminas

Els germans Lumière han quedat per a la història com els inventors del cinema, encara que el mateix Louis Lumière va afirmar que la seva única idea creadora havia estat d'aplicar el principi de l'ex-cèntrica de Hornblower, és a dir, l'avançament intermitent de la pel·lícula a l'interior de l'aparell projector, un principi que Edison no havia resolt en el seu Kinetoscopi de l'any 1890, un visor que permetia a una sola persona veure imatges d'una pel·lícula de 35 mil·límetres, i que rodava a gran velocitat. Thomas A. Edison no va donar importància a aquest invent, que considerava de resultats trívius i, per aquest motiu, sols el va patentar als Estats Units, però no a Europa, i aquest va ser el seu error. Precisament Lumière es va basar en el Kinetoscopi per perfeccionar-lo i transformar-lo en un aparell de filmació i, a la vegada, projector. El 28 de desembre de l'any 1895, els germans Lumière van organitzar la primera exhibició de pagament de les seves pel·lícules al Saló del Grand Café de París. Havia nascut el cinema.

A Catalunya el cinematògraf va arribar al Nadal de 1896 a càrrec del senyor Jean Claude Villemagne de la casa Lumière. La projecció es va fer a l'estudi dels fotògrafs Napoleon, a la rambla de Santa Mònica de Barcelona, i s'hi van projectar bàsicament escenes còmiques, gènere que es convertiria en el predilecte del públic. A l'acte hi van

Baralla en un cafè (*Riña en un café*), únic fotograma que es conserva del curtmetratge de Fructuós Gelabert rodat el 1897. Molt més tard, el 1952, el mateix Gelabert en feu una nova versió de la pel·lícula.

assistir un petit grup de convidats escollits, molt d'ells fotògrafs, entre ells Fructuós Gelabert, qui seria el primer nom de la cinematografia catalana o, per dir-ho de manera col·loquial, el pare del cinema català; després vindria una llarga llista d'entusiastes que aportarien les seves idees i innovacions. La primera pel·lícula que va filmar Gelabert va ser *Baralla en un cafè*, una escena de ficció amb argument rodada en un bar de Sants. Aquesta va ser la primera pel·lícula amb argument, tant de la història del cinema català com de l'espanyol. Un altre nom imprescindible dels inicis del cinema català va ser l'aragonès Segundo de Chomón. Va arribar a Barcelona el 1900 i va començar pintant les pel·lícules a mà. Però on realment va

destacar va ser com a creador de films fantàstics, ja que va aportar moltes novetats com maquetes, animacions i trucatges, considerades aleshores de revolucionàries.

Al 1907 va començar a fer-se a Catalunya un tipus de cinema que es va anomenar Films d'art. Es tractava d'adaptacions cinematogràfiques de grans clàssics de la literatura. Fructuós Gelabert va filmar el primer d'aquests films, concretament *Terra Baixa*, d'Àngel Guimerà, interpretada per actors que procedien del Teatre Romea i rodada en localitzacions exteriors de diversos punts de la geografia catalana. Durant la primera dècada del segle XX, els locals de projecció es multiplicaren a tot Catalunya. Del 1906 al 1910 es va consolidar la indústria i comerç cinematogràfics. El cinema deixava de ser un simple espectacle d'entreteniment per esdevenir un negoci sòlid.

Resulta paradigmàtic que els mateixos Lumière, que ja eren uns acreditats fotògrafs i fabricants de material fotogràfic i van comercialitzar amb gran èxit el seu invent, finalment digueren que el cinema era una invenció sense cap futur, menyspreant així les seves possibilitats comercials. Louis Lumière va morir el 1948, i el seu germà August el 1954, tots dos van tenir temps suficient per adonar-se del seu error.

Fonts consultades

El llibre: España siglo XX i Internet.

Els germans Lumière i el seu cinematògraf

Poesia de Josep Vendrell

Continuem publicant poesies escollides de l'abundant producció literària, basada en la història de Catalunya, del nostre mai oblidat soci i benemèrit masnoví, Josep Vendrell i Torres. Tant de bo un dia en puguem veure l'obra publicada i delectar-nos-hi com es mereix.

FERRAN D'ARAGÓ (1452-1516)

ISABEL DE CASTELLA (1451-1504)

CRISTÒFOR COLOM (1451-1506)

*Castella amb males arts,
ella que no té platges rialleres,
vol fer-se seves les mars
i ofegar en ses riberes
el nostre ben dir sagrat!*

*D'un home sens identitat
(català, sarraí o jueu),
ningú no en dóna cap preu;
i si vol menjar una llesca
ha d'abaixar el cap
a tot allò que és manat
de forma castellanésca.*

*Aquest... Cristòfor Colom
ha descobert el NOU MÓN.*

*Als reis que diuen Catòlics
amb els seus fets diabòlics,
els coneix i els tem tothom!*

*Des d'ara, la "Hispanitat"
té la llengua de Castella
i de les cultures Inca i Maia
no en quedarà ni una estella!*

Subsisteix el català!
*a pesar que el rei i pare
el tracti com bord de mare
i no el deixi ni parlar;
també se'ls ha vedat el Nou Món!
Si anessin a aquella terra
provocarien la guerra!*

*La civilització té dret... la seva raó,
i a la parla innegable
donada pel Creador!*

LA INQUISICIÓ

(1461-1570. Època més cruenta)

*Més que amb mil armes en acció,
han trossejat tot un poble
i més d'un vassall i un noble,
amb la Santa Inquisició!*

*Si la ploma és incruenta,
el mal enginy la domina
dient que és cosa divina,
i a la gent, amb cultura violenta,
se'ls turmenta cos i pensa!*

*Mal hagi qui ha creat
aquest, mal dit, instrument Sagrat,
puix en el temps de bonança
ha esmicolat l'esperança
i provocat tempestat!*

*Aquesta eina maleïda
ha llevat a milers la vida
i ha fet perdre la raó
en nom del Crist, el Senyor,*

*Ell, que va morir a la creu
pagant per tots l'immens preu
amb son amor i perdó!*

*Ni sarraí ni jueu s'han salvat
de ser aixafats pel seu peu
i de la injusta opressió.*

*Nosaltres, els catalans,
forçats a la castellanització,
no tenim parla ni mans;
la pau és la submissió
que se'ns imposa, contundent,
ofegant-nos el pensament
amb la inconseqüent Inquisició!*

Exposicions

Del 21/9 al 6/11. *Visions fotogràfiques de la Toscana.*
Fotografies de Toni García

**CURSETS DE
GAITA ESCOCESA**
Informació
a Gent del Masnou
Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20
gentdelmasnou@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

L'enigma V.D.R.

Ets conductor d'autobús i avui condueixes un autobús de la línia 24. Reculls 10 persones i en baixen 4, en reculls 15 i en baixen 7 i en pugen 9 persones més. De quin color té els ulls el conductor?

Resposta:

El conductor té els ulls de color verd.

Classes de ioga

Els dimarts de les 19.30 a les 21

Aprendreu tècniques de meditació, respiració i relaxació.

Curs impartit per Ivet Compañó, professora de Kundalini-ioga.

Cal portar una estoreta (o matalasset), tovalloles, coixí petit, pareo i roba còmoda.

Preu trimestral 80€ socis 70€

Inscripcions a Gent del Masnou

Tardes laborables, de 6 a 2/4 de 9

Vocalia Recreativa

Més info: ivet@latercerapell.com · 607 74 74 99

QUOTES DE SOCI 2020.

Durant el present mes d'octubre es procedirà al cobrament de les quotes de soci d'enguany mitjançant l'habitual domiciliació bancària. L'import no es modificarà respecte al de l'any anterior. A fi i efecte d'estalviar despeses, agraiem que, si algun soci ha modificat el compte bancari on té domiciliat el pagament de la quota, ens ho comuniqui al més aviat possible, presencialment al local social o bé per correu electrònic. Moltes gràcies.

ADRECES DE CORREU ELECTRÒNIC

Per tal de poder mantenir informació àgil i puntual de les activitats de Gent del Masnou, recordem als socis que ens poden facilitar la seva adreça de correu electrònic. Només cal que ens enviïn un correu amb aquest text: **Autoritzo Gent del Masnou a utilitzar aquesta adreça de correu electrònic per a informació i comunicacions de l'entitat.**

CONVOCATÒRIA DE L'ASSEMBLEA ORDINÀRIA DE SOCIS 2020. NOU AJORNAMENT

Diumenge 25 d'octubre de 2020 a les 12 al local social. Es manté l'ordre del dia anunciat en el Butlletí del mes de març.

Si a conseqüència de les mesures de prevenció dictades per les autoritats sanitàries, l'assemblea no es pogués celebrar a la nostra seu social, proposarem de celebrar-la en un local municipal de major capacitat. En tot cas, una setmana abans de la data prevista, mitjançant avís en la cartellera exterior del local social, per correu electrònic i en la pàgina web de Gent del Masnou, WWW.GENTDELMASNOU.CAT

Informarem de qualsevol modificació o novetat al respecte. Moltes gràcies. La Junta Directiva

La punta de la llengua (122)

Esteve Pujol i Pons

Al butlletí anterior tocava el tema de la pronunciació forana de la vocal final de certs mots, com ara **fase** (mira que l'estem sentint de vegades aquesta paraula darrerament!), **higiene**, **classe**, **base**, **informe**, **cine**... que molts catalanoparlants del nostre entorn acaben amb una E més o menys oberta, en comptes de fer-ho amb el so anomenat de la VOCAL NEUTRA, com **pare**, **mare**, **torre**, **alcalde**, **ministre**, **metge**, **seure**, **veure**, **febre**, **llebre**... i molts milers més que pronunciem correctament.

Remarquem-ne alguns casos més de ben sonats. ¿Per què la vocal final de **CARME** sempre la fem bé, mentre

que acostumem a fer-la amb fonètica castellana en noms com **IRENE**, **MONTSE**, **MATILDE**, **MAITE**, **TERE**, **SOLE**, **CONCEP**...? Que és que queda més finolis? Curiosament i paradoxalment, quan diem el nom sencer de **MontsErrat**, **Maria TErEsa**, **TErEsa**, **SoLEdat**, **ConcEpció**... (i no en forma d'hipocòrisc [forma escurçada del nom]) diem correctament aquestes vocals que he assenyalat. Misteris de la inèrcia, de la imitació servil o de la ignorància? No ho sé, però sap greu per la nostra pobra i maltractada llengua! Només nosaltres podem posar-hi remei! Doncs, posem-l'hi, vinga! Diguem-ho bé!

LES POSTES DE SOL

Per aquelles latituds, als mars del sud, les postes de sol, si en qualsevol lloc ja sempre ens sorprenen, allà són espectaculars, i duren, i són canviants alhora.

Les vaig poder observar des d'un lloc privilegiat, dalt del petit pujol on estava ubicat l'hotel, des de la terrassa coberta, bo i sopant.

La visió era, com diem quan una cosa és d'una bellesa corrent, era de postal. Intentaré descriure-la al millor que pugui. De fons tenia l'Oceà Pacífic, que envolta l'illa de Rapa Nui, després venia la silueta inconfusible d'un moai, i des d'ell la falda del turó fins a on era jo.

Va durar una bona estona, i era com un imant, no podies deixar de mirar-la, t'atreia i, a més, era canviant. Va començar amb el sol anant-se com apagant, per finir pràcticament a les fosques, però entremig tota una gamma de tonalitats de tons carabassa i raig de sol, que entresortien pel mig de núvols.

Els núvols també anaven canviant de forma, des dels mig esfilagarsats fins als més compactes, que formaven imatges diverses, des de cares a turons; era un espectacle canviant que et captivava.

Tant és així que vaig haver de deixar el sopar diverses vegades per captar totes les imatges que l'espectacle de la natura m'oferia. Als dies següents no em va agafar desprevingut: començava a sopar un cop acabava l'espectacle.

I no us penseu pas que sigui un fervent devot de les postes de sol, no, però és que, com aquelles, dubto que n'hi hagi de tan esplendoroses. Ho eren tant, que altres hostes de l'hotel també es menjaren el sopar fred. Hi havia una senyora ianqui que duia una càmera senzilla i es desesperava per captar aquelles imatges, i no ho aconseguia, li faltava llum. Aleshores la vaig anar a socórrer, li vaig ensenyar que, recolzant la cambra en una paret, pal, etc. podria captar les imatges sense que fossin mogudes. La bona dona no sabia com agrair-me el petit truc.

Bé, he acabat l'espai i potser encara no us dec haver descrit les formoses postes de sol dels mars del sud.

La cuina de l'Antònia el Cullerot

Crema de bolets i castanyes

Ingredients:

800 gr de bolets, 250 gr de castanyes en pot, 200 gr de crema de llet, 1 pastilla de brou de pollastre, sal i pebre i una mica de mantega, un gra pat d'avellanes, 1 cullerada de cacau en pols

Preparació:

Elimineu la terra dels bolets amb l'ajut d'un raspall per a verdures. En una olla desfeu la mantega i hi tireu els bolets. Quan es redueixi l'aigua que van deixant, hi aboquem un litre d'aigua i les castanyes. Hi afegim la pastilla de brou, sal i un polsim de pebre.

Ho coem tapat a foc lent durant uns 20 minuts. Mentre l'olla va fent al foc, aixafem les avellanes i les torrem en una paella. Triturem la barreja de brou, bolets i castanyes fins a aconseguir una textura cremosa. Si la voleu ben fina la podeu passar per un colador xinès. Servim la crema calenta, però no excessivament. Si volem, la podem acompanyar d'una cullerada de nata, les avellanes torrades i una mica de cacau en pols. O tan sols amb uns daus de pernil fregits en una paella, o.....imagineu.....!!!

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

Gairebé tot això és veritat

Carles Maristany

Els Canvis

Ja que sempre procuro connectar amb els meus lectors, he aprofitat la trobada en els meus diaris de bord de dues traveses fetes del Masnou a Sóller. Totes dues en ple estiu, però amb un any de diferència i el segle canviat.

La primera la vam fer emprant la típica forma de navegar antiga o sigui per "rumbo y distancia". El rumb amb l'ajut del compàs magnètic, aparell del qual guardo bon record, un "Sestrel" fabricat a Anglaterra. Referent a la distància, fou emprada una corredora de barqueta feta meva. Per controlar el temps de sortida dels nusos vaig fer servir un cronòmetre del meu pare, que ell havia usat per mesurar la velocitat dels autos, quan aquests encara no portaven velocímetre d'origen. D'aquest sistema se'n deia "anem a Mallorca ensumant la sobressada". Sempre, però, vam trobar el camí correcte.

L'altre, el nou i modern sistema de fer el punt i trobar-ho amb l'ajut del GPS,

aparell que sembla un petit telèfon, millor podríem dir que és un nou membre de la tripulació.

Si ho penses, acabes pregonant que vas néixer massa aviat, a deshora, per poder gaudir dels nous avenços tecnològics.

En realitat, el dia 15 de juliol 1999, vam salpar a les 7 i, quan som a una milla per fora, la Inge veu que hi ha un parell de dits d'aigua sobre el pla de la cabina i pujant. Virem en rodó i entrem de nou al port i ataquem en el moll de la grua per precaució.

Desmunto la mampara; l'abraçadora del tub de la botzina s'ha aflluixat i està solta. La col·loco de nou en el seu lloc i cargo els visos que la subjecten. Funciona correctament i ja no fa aigua. Buidem la resta de l'aigua del fons i sortim sense novetat a les 8.30. L'ensurt ha estat tan sol un bon esglai.

inglaterra n.º 1 Dia 6 Mes Julio Año 2000 De Masnou a Sóller.

HORA	RUMBO		VELO. CORONA	MILLAS ZAVAGAS	RPM		VIENTO		BARO. METRO	ESTADO DEL MAR	SITUACIONES Y ACAECIMIENTOS (Bonda, vales, manobras, temperatura...)
	VERDE	AGUA			B	E	DIRCCION	FUERZA			
00:00											Con el banco por trinchado a don de mar, las lanchas de agua y汽油. Menos, como habíamos las lanchas de la trinchera, empezamos a remar y a ir de los puertos. 1021 mb
01:00	33°										En las 33° dejamos su tranquia. Que Dios nos guie! 1021 mb
02:00											A las 02:00 damos anclada a la Isla 5.7°E. que mecen en la caleta.
03:00											A las 03:00 con la mayor calma de mundo. Ocaso de la luna. Una fundición de levante.
04:00											A las 04:00 con la mayor calma de mundo. Ocaso de la luna. Una fundición de levante.
05:00											A las 05:00 con la mayor calma de mundo. Ocaso de la luna. Una fundición de levante.
06:00											A las 06:00 Masca punto en un campo 40°54'N, 3°30'E. De un fondo de 50 metros. Por el banco.
07:00											A las 07:00 Ocaso de la luna. Ocaso de la luna. Una fundición de levante.
08:00											A las 08:00 de marais punto en la caleta 50°54'N, 3°30'E. De un fondo de 50 metros.
09:00											A las 09:00 de marais punto en la caleta 50°54'N, 3°30'E. De un fondo de 50 metros.
10:00											A las 10:00 de marais punto en la caleta 50°54'N, 3°30'E. De un fondo de 50 metros.
11:00											A las 11:00 de marais punto en la caleta 50°54'N, 3°30'E. De un fondo de 50 metros.
12:00											A las 12:00 de marais punto en la caleta 50°54'N, 3°30'E. De un fondo de 50 metros.
13:00											A las 13:00 de marais punto en la caleta 50°54'N, 3°30'E. De un fondo de 50 metros.
14:00											A las 14:00 de marais punto en la caleta 50°54'N, 3°30'E. De un fondo de 50 metros.
15:00											A las 15:00 de marais punto en la caleta 50°54'N, 3°30'E. De un fondo de 50 metros.
16:00											A las 16:00 de marais punto en la caleta 50°54'N, 3°30'E. De un fondo de 50 metros.
17:00											A las 17:00 de marais punto en la caleta 50°54'N, 3°30'E. De un fondo de 50 metros.
18:00											A las 18:00 de marais punto en la caleta 50°54'N, 3°30'E. De un fondo de 50 metros.
19:00											A las 19:00 de marais punto en la caleta 50°54'N, 3°30'E. De un fondo de 50 metros.
20:00											A las 20:00 de marais punto en la caleta 50°54'N, 3°30'E. De un fondo de 50 metros.

Envia paraules de suport a la nostra gent injustament empresonada o exiliada

**LLIBERTAT
PRESES
I EXILIADES
POLÍTIQUES**

Dolors Bassa
C. Penitenciari Puig de
les Basses- Mòdul dones
Raval Disseminat, 53
17600 Figueres

Carme Forcadell
C. Penitenciari de dones de
Wad-ras.
Dr. Trueta, 76
Barcelona

**LLIBERTAT
PRESOS
I EXILIATS
POLÍTIQS**

PRESOS

C. Penitenciari de Lledoners - Mòdul 2
Carretera C-55, Km. 37, 08250 St. Joan de Vilatorrada
Bages

ASSESSORIA IGLESIAS

- FISCAL • LABORAL
- COMPTABLE • ASSEGUANCES
- GESTIÓ IMMOBILIÀRIA
- GESTIONS DE TRÀNSIT

Sant Miquel, 21, A, baixos • 08320 El Masnou
Tels. 93 540 40 53 • 39 95 • fax. 93 540 40 53

**SALA
AUTOMOCIÓ**

- MECÀNICA I ELECTRICITAT DE L'AUTOMÒBIL
- ELECTRICITAT
- PNEUMÀTICS
- ALINEACIONS
- AIRE CONDICONAT

C/ Xile, 1. Tel 93 540 42 04 / 628 90 85 23 • www.salautomocio.com • El Masnou

PANELLETS

david

Venda
Online

pastisser

MMACE02
(Millor Mestre Artesà Xocolater
d'Espanya 02)

Medalla de bronze
MMAPE03
(Millor Mestre Artesà Pastisser
d'Espanya 03)

93 555 34 75

Navarra, 100 · El Masnou

pastisseria@davidpastisser.com

www.davidpastisser.com

Mestre Pastisser

PASTISSERIA · CONFITERIA

La Moreneta

Itàlia, 31 · Tel. 93 555 35 64 · El Masnou

Pastisseria Degustació Granja

Matalí

El Masnou: Prat de la Riba, 4 · T. 93 555 04 60

De les pastisseries del Masnou